

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 78/2026-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Dudíťa a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Denisou Hostačnou, Dunajská 4, Bratislava, proti postupu a upovedomeniam Krajskej prokuratúry v Nitre č. k. 2 KPt 380/24/4400-2 z 25. októbra 2024 a č. k. 2 KPt 381/24/4400-2 z 29. októbra 2024 a postupu a upovedomeniam Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-3 zo 4. septembra 2025 a č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-5 z 21. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na dobrú správu vecí verejných podľa čl. 41 ods. 2 písm. c) Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom a upovedomeniami krajskej prokuratúry č. k. 2 KPt 380/24/4400-2 z 25. októbra 2024 a č. k. 2 KPt 381/24/4400-2 z 29. októbra 2024 a postupom a upovedomeniami generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-3 zo 4. septembra 2025 a č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-5 z 21. októbra 2025. Sťažovateľka v petite podanej ústavnej sťažnosti žiada vysloviť porušenie označených práv postupom a upovedomeniami krajskej prokuratúry č. k. 2 KPt 380/24/4400-2 z 25. októbra 2024 a č. k. 2 KPt 381/24/4400-2 z 29. októbra 2024 a postupom a upovedomeniami generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-3 zo 4. septembra 2025 a č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-5 z 21. októbra 2025, ktoré žiada zrušiť, vec vrátiť generálnej prokuratúre na ďalšie konanie a zakázať jej v pokračovaní

porušovania označených práv, priznať jej primerané finančné zadosťučinenie 3 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti, ako aj z uznesení Okresnej prokuratúry Nové Zámky č. k. 2 Pv 130/22/4404-27 z 23. januára 2024 a č. k. 2 Pv 507/18/4404-86 z 23. januára 2024 vyplýva, že, čo sa týka sťažovateľkou podaného trestného oznámenia, sa viedli dva samostatné konania v rámci prípravného konania so samostatným skutkovým základom, pričom v obidvoch konaniach bolo trestné stíhanie vedené vo veci pre prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona v súbehu s prečinom poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

3. V trestnom konaní vedenom Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Nové Zámky pod ČVS: ORP-332/1-VYS-NZ-2023 bolo uznesením povereného príslušníka Obvodného oddelenia Policajného zboru Štúrovo ČVS: ORP-492/ŠT-NZ-2018 zo 16. októbra 2018 podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie vo veci prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona. Z tohto konania bola 30. marca 2022 podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku vylúčená na samostatné konanie trestná vec vedená za prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona, v ktorej poverený príslušník Obvodného oddelenia Policajného zboru Štúrovo rozhodol uznesením ČVS: ORP-222/ŠT-NZ-2022 z 29. septembra 2022 o prerušení vedeného trestného stíhania podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Na podklade sťažovateľkou podanej sťažnosti prokurátor okresnej prokuratúry uznesením sp. zn. 2 Pv 130/22/4404 z 21. februára 2023 podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil uznesenie povereného príslušníka ČVS: ORP-222/ŠT-NZ-2022 z 29. septembra 2022 o prerušení trestného stíhania podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku a vyjadril právny názor o nesprávnej právnej kvalifikácii skutku, ktorý mal byť právne kvalifikovaný ako prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona, na podklade čoho bola potom trestná vec odstúpená do vyšetrovania. Po postúpení veci už vyšetrovateľ okresného riaditeľstva po vykonaní dokazovania v rámci prípravného konania trestné stíhanie vedené vo veci pre prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona v súbehu s prečinom poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona prerušil podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku uznesením ČVS: ORP-332/1-VYS-NZ-2023 z 27. novembra 2023, proti ktorému sťažovateľkou podanú sťažnosť prokurátor okresnej prokuratúry uznesením č. k. 2 Pv 130/22/4404-27 z 23. januára 2024 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Sťažovateľka následne svojím podaním doručeným okresnej prokuratúre 16. septembra 2024 iniciovala prieskum zákonnosti postupu okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 130/22/4404 krajskou prokuratúrou postupom podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 účinného od 1. januára 2020, o ktorého výsledku krajská prokuratúra sťažovateľku upovedomila svojím písomným upovedomením č. k. 2 KPt 380/24/4400-2 z 25. októbra 2024.

4. Krajská prokuratúra vo svojom písomnom upovedomení č. k. 2 KPt 380/24/4400-2 z 25. októbra 2024 k sťažovateľkou nastolenej otázke vykonania dokazovania v rozsahu potrebnom na zistenie páchatel'a skutku skonštatovala, že vyšetrovateľ okresného riaditeľstva v rámci prípravného konania „vykonal všetky potrebné úkony k tomu, aby zistil osobu možného pisateľa anonymných podaní, ktoré boli adresované Vaším blízkym, ako aj osobu, ktorá zhotovila a vyvesila plagáty s ponukou

erotických služieb Vašou osobou, ale napriek uvedenej snahe, pričom využil aj možnosť ustálenia tejto osoby prostredníctvom zaistených stôp, ktoré boli podrobené znaleckému skúmaniu ešte v pôvodnej trestnej veci, z ktorej bola predmetná vec vylúčená na samostatné konanie sa nepodarilo ustáliť osobu páchatel'a a vykonať konanie proti konkrétnej osobe.“. Na podklade prezentovaného záveru potom považovala uznesenie vyšetrovateľa ČVS: ORP-332/1-VYS-NZ-2023 z 27. novembra 2023 o prerušení trestného stíhania podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku za zákonné vrátane postupu predchádzajúceho jeho vydaniu. K ďalšej sťažovateľkou nastolenej otázke týkajúcej sa dôvodnosti ňou podaného návrhu na zastavenie vedeného trestného stíhania pre premlčanie skutku, pre ktorý bolo trestné stíhanie vo veci vedené, potvrdila zákonnú nemožnosť takéhoto postupu, keď aj s poukazom na § 87 ods. 1, 2 a 3 Trestného zákona skonštatovala, že „Pre určenie či došlo vo veci, v ktorej bolo začaté trestné stíhanie a bolo preukázané, že skutok sa stal a je trestným činom, je potrebné v súvislosti so skúmaním premlčania trestného stíhania mať na zreteli nielen uplynutie premlčacej doby od spáchania skutku, ale je potrebné vec skúmať komplexne aj s prihliadnutím na okolnosti spôsobujúce prerušenie plynutia premlčacej doby, pričom tieto okolnosti je nutné skúmať vždy vo vzťahu k osobe obvineného. Keďže v danej veci nebolo konané proti konkrétnej osobe, nebolo možné ustáliť, či došlo k premlčaniu trestného stíhania, nakoľko nie je zrejmé, či vo vzťahu k možnému páchatel'ovi nedošlo k prerušeniu premlčacej doby a teda bola zachovaná lehota na vykonanie trestného stíhania.“. Na podklade predostretých záverov krajská prokuratúra žiadosť sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 5 príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 z 28. novembra 2019 odložila ako nedôvodnú a zároveň sťažovateľku poučila o tom, že podľa čl. 3 ods. 4 predmetného príkazu nebudú opakované žiadosti už vybavované.

5. V trestnom konaní vedenom okresným riaditeľstvom pod ČVS: ORP-417/1-VYS-NZ-2023 bolo uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva ČVS: ORP- 417/1-VYS-NZ-2023 z 18. októbra 2023 trestné stíhanie vedené vo veci pre prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona v súbehu s prečinom poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona postúpené na prejednanie priestupku podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku, pričom sťažovateľkou podanú sťažnosť proti nemu prokurátor okresnej prokuratúry uznesením č. k. 2 Pv 507/18/4404-86 z 23. januára 2024 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú. Sťažovateľka následne svojím podaním zo 16. septembra 2024 doručeným krajskej prokuratúre 4. októbra 2024 iniciovala prieskum zákonnosti postupu okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 507/18/4404 krajskou prokuratúrou postupom podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 z 28. novembra 2019, o ktorého výsledku krajská prokuratúra sťažovateľku upovedomila svojím písomným upovedomením č. k. 2 KPt 381/24/4400-2 z 29. októbra 2024.

6. Krajská prokuratúra vo svojom písomnom upovedomení č. k. 2 KPt 381/24/4400-2 z 29. októbra 2024 zrekapitulovala, že vykonaným vyšetrovaním bolo preukázané, že síce došlo k oznamovanému protiprávnemu konaniu, ale vzhľadom na jeho závažnosť bol uplatnený materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, keďže závažnosť skutku vzhľadom na všetky zistené skutočnosti bola v predmetnom prípade nepatrná, a to vo vzťahu aj k prečinu ohovárania podľa § 373 Trestného zákona, ako aj vo vzťahu k prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 Trestného zákona. Teda po preskúmaní materiálnej stránky stíhaných prečinov boli určujúce skutkové zistenia, podľa ktorých (i) anonymné listy boli adresované inej osobe ako osobe

sťažovateľky s negatívnym vplyvom na rodinu tejto osoby, ako aj nebolo preukázané, aby anonymný list adresovaný matke sťažovateľky a jej zamestnávateľovi bol takého charakteru (vzhľadom na obsah, osobu adresáta, ako aj miesto zaslania a vyjadrenie zamestnávateľa sťažovateľky), aby bol spôsobilý naplniť mieru závažnosti citovaných prečinov. S predstretými skutkovými závermi sa stotožnila aj krajská prokuratúra, keď uzavrela, že *„ide o prípad, kedy akceptujúc subsidiaritu trestnej represie a vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, možno závažnosť vyhodnotiť ako nepatrnú.“*. Vo vzťahu k sťažovateľkou uplatnenej námietke premlčania trestného stíhania skutku, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie, ako aj jeho právneho posúdenia ako priestupku sa krajská prokuratúra stotožnila s právnym posúdením nastolených otázok okresnou prokuratúrou, keď zrekapitulovala, že k poslednému protiprávnemu konaniu došlo 27. júna 2018, pričom poverený príslušník svojim uznesením ČVS: ORP-492/ŠT-NZ-2018 zo 16. októbra 2018 začal trestné stíhanie vo veci prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona, čo znamená, že prekluzívna lehota plynula 3 mesiace a 18 dní. Následne od začatia trestného stíhania do právoplatného rozhodnutia vo veci samej 23. januára 2024 (uznesenie okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 507/18/4404-86 z 23. januára 2024) prekluzívna lehota spočívala, a to z dôvodu vedenia trestného stíhania, keď od 24. januára 2024 začala opätovne plynúť, keďže trestné stíhanie vo veci bolo skončené právoplatným rozhodnutím vo veci samej. Na podklade uvedeného krajská prokuratúra uzavrela, že *„v preskúmvanej veci nedošlo k márnemu uplynutiu prekluzívnej lehoty, preto vyšetrovateľ PZ postupoval zákonne a správne, keď vec postúpil na prejednanie priestupku Okresnému úradu Nové Zámky, odboru všeobecnej vnútornej správy.“*. Na podklade predstretých záverov krajská prokuratúra žiadosť sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 5 príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 z 28. novembra 2019 odložila ako nedôvodnú a zároveň sťažovateľku poučila o tom, že podľa čl. 3 ods. 4 predmetného príkazu nebudú opakované žiadosti už vybavované.

7. Sťažovateľka sa v ďalšom postupe domáhala preskúmania zákonnosti postupu krajskej prokuratúry v konaniach vedených pod sp. zn. 2 KPt 380/24/4400 a sp. zn. 2 KPt 381/24/4400 vrátane postupu orgánov činných v trestnom konaní v obidvoch trestných veciach na generálnej prokuratúre, ktorá sťažovateľku listom č. k. IV/1GPt 703/25/1000-3 zo 4. augusta 2025 upovedomila, že jej podanie bolo odstúpené krajskej prokuratúre na ďalšie konanie, ktorá ho napokon vybavila upovedomením č. k. 2 KPt 381/24/4400-9 z 23. septembra 2025, v ktorom ho s poukazom na to, že neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, odložila podľa čl. 3 ods. 4 príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 z 28. novembra 2019 bez prijatia akýchkoľvek opatrení. Sťažovateľka sa následne domáhala prieskumu zákonnosti takéhoto postupu (prokurátorky generálnej prokuratúry) opätovne podaním na generálnej prokuratúre, keď bolo jej podanie vybavené upovedomením generálneho prokurátora č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-5 z 21. októbra 2025, ktorým generálny prokurátor nezistil nezákonný postup prokurátorky generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 GPt 703/25/1000 a jej sťažnosť odložil. Generálny prokurátor konštatoval zákonnosť postupu prokurátorky generálnej prokuratúry v konaní vedenom sp. zn. IV/1 GPt 703/25/1000 z dôvodu, že len vecne a miestne príslušný orgán, ktorým bola v danom prípade krajská prokuratúra, bol oprávnený posúdiť, či z podania sťažovateľky z 25. augusta 2025 vyplývali nové skutočnosti, ktoré by odôvodnili iné rozhodnutie vo veci.

II. Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti najprv vo všeobecnej rovine konštatuje, že k porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy došlo „*tým, že príslušné orgány prokuratúry odmietli vykonať zákonom predpokladaný prieskum, resp. ho vykonali len formálne, bez vecného vyhodnotenia rozhodujúcich právnych námietok.*“, pričom jeho obsahom je nielen formálna možnosť obrátiť sa na orgán verejnej moci, ale aj právo „*na reálnu, účinnú a zákonnú ochranu práv prostredníctvom riadneho, vecného a nestranného preskúmania namietaného postupu orgánov verejnej moci.*“. K porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy došlo tým, že „*orgány prokuratúry konali spôsobom, ktorý nemá oporu v zákone, resp. aplikovali právne predpisy formalisticky a selektívne, bez rešpektovania ich účelu a systematických súvislostí, čím prekročili rámec zákonom zverenej právomoci a narušili princíp právnej istoty*“, v dôsledku čoho tak namietané upovedomenia krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry „*nepredstavovali výsledok skutočného a efektívneho preskúmania podaní sťažovateľky*“, ale iba „*formálne akty*“, ktorými nedošlo k reálnej ochrane proti namietaným nezákonným postupom krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry. Napokon k porušeniu čl. 41 ods. 2 písm. c) charty napadnutými upovedomeniami krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry došlo tým, že „*Napadnuté akty neobsahujú jasné, konkrétne a presvedčivé odôvodnenie, nevyporiadavajú sa s podstatnými právnymi a skutkovými argumentmi a neumožňujú overiť, z akých úvah orgány verejnej moci vychádzali, čím znemožňujú ich účinnú kontrolu a zasahujú do základných princípov dobrej správy vecí verejných.*“.

9. V konkrétnej rovine sťažovateľka v trestnej veci vedenej okresným riaditeľstvom pod ČVS: ORP-332/1-VYS-NZ-2023, ktoré bolo ukončené uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva ČVS: ORP-332/1-VYS-NZ-2023 z 27. novembra 2023 v spojení s uznesením prokurátora okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 130/22/4404-27 z 23. januára 2024 prerušením trestného stíhania podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku, pričom tento postup odobrila krajská prokuratúra vo svojom upovedomení č. k. 2 KPt 380/24/4400-2 z 25. októbra 2024, sťažovateľka rozporovala samotný spôsob ukončenia vedeného trestného stíhania vo veci jeho prerušením, keďže malo byť z dôvodu premlčania trestného stíhania možného páchatel'a (s ohľadom na právnu kvalifikáciu skutku) zastavené z dôvodu jeho neprípustnosti podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Sťažovateľka, vychádzajúc z princípu zákonnosti podľa čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého sú orgány činné v trestnom konaní povinné konať výlučne v medziach zákonom priznanej právomoci a spôsobom, ktorý zákon pripúšťa, tvrdí, že „*ak je skutok premlčaný, trestné stíhanie je neprípustné a musí byť zastavené, orgány činné v trestnom konaní nemôžu túto hmotnoprávnu prekážku obchádzať procesným rozhodnutím o prerušení konania. Takýto postup nielenže odporuje zneniu zákona, ale zároveň popiera samotný účel inštitútu premlčania, ktorým je ochrana jednotlivca pred dôsledkami dlhodobej nečinnosti štátu a garancia právnej istoty.*“. Sťažovateľka s odkazom na odbornú literatúru (ČENTÉŠ, J., KURILOVSKÁ, L., ŠIMOVICEK, I., BURDA, E. a kol. *Trestný poriadok II. § 215*. Bratislava : C. H. Beck, 2021, s. 175.) uvádza, že „*zastavenie trestného stíhania sa vzťahuje na skutok, bez ohľadu na to, či už bola identifikovaná osoba páchatel'a*“, čo explicitne vyplýva aj zo zákonného znenia § 215 ods. 4 Trestného poriadku, ktorého interpretácia smerom k vylúčeniu tejto možnosti je podľa nej ústavne nonkonformná. Predostretý právny názor má podľa

sťažovateľky podporovať aj judikatúra v trestných veciach ako R 65/1965 a R 31/1969, podľa ktorej sa taktiež zastavenie trestného stíhania viaže na skutok, a „*nie na osobu páchatela*“, a preto „*ak je skutok premlčaný, orgán činný v trestnom konaní má zákonnú povinnosť vydať rozhodnutie o zastavení trestného stíhania.*“, čo sa však v jej prípade nestalo napriek tomu, že „*premlčanie bolo objektívne preukázateľné.*“.

10. V trestnej veci vedenej okresným riaditeľstvom pod ČVS: ORP-417/1-VYS-NZ-2023, ktoré bolo ukončené uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva ČVS: ORP-417/1-VYS-NZ-2023 z 18. októbra 2023 v spojení s uznesením prokurátora okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 507/18/4404-86 z 23. januára 2024 postúpením veci na prejednanie priestupku podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku, pričom tento postup odobrila krajská prokuratúra vo svojom upovedomení č. k. 2 KPt 381/24/4400-2 z 29. októbra 2024, sťažovateľka rozporovala samotný spôsob ukončenia vedeného trestného stíhania postúpením veci na prejednanie priestupku. Sťažovateľka, vychádzajúc z § 20 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, poukázala na to, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol ukončený najneskôr 27. júna 2018, pričom zákonná lehota na jeho prípadné priestupkové prejednanie uplynula 27. júna 2020, v dôsledku čoho tak „*v čase, keď vyšetrovateľ vydal napadnuté uznesenie o postúpení veci (18.10.2023), už teda zjavne neexistovala právna možnosť, aby bol skutok prejednaný ako priestupok.*“. Navyše je sťažovateľka toho názoru, že „*skutok bol podľa časového vymedzenia vo výroku uznesenia premlčaný aj z trestnoprávneho hľadiska, a preto orgány činné v trestnom konaní nemali zákonný podklad pre postup podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku. Ich povinnosťou bolo vydať rozhodnutie o zastavení trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ak skutok nenaplňoval znaky žiadneho trestného činu a zároveň neexistoval dôvod na jeho postúpenie, alebo podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku v spojení s § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ak bolo trestné stíhanie neprípustné z dôvodu premlčania.*“. V súhrne teda sťažovateľka rozporuje postup orgánov činných v trestnom konaní, ktoré nemali podľa nej zákonný podklad na postup podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku, keďže k postúpeniu veci do priestupkového konania môže dôjsť len za predpokladu, že priestupok možno ešte prejednať v priestupkovom konaní, pričom „*za dobu vylúčenú z plynutia dvojročnej lehoty na prejednanie priestupku sa nepovažuje doba trestného stíhania vedeného vo veci alebo voči inej osobe, než je osoba, ktorej sa má priestupok klásť za vinu.*“.

11. Vzhľadom na to, že sa sťažovateľka nemohla domôcť nápravy postupom podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 z 28. novembra 2019 na krajskej prokuratúre, ktorá o jej podnetoch rozhodla síce upovedomeniami č. k. 2 KPt 380/24/4400-2 z 25. októbra 2024 a č. k. 2 KPt 381/24/4400-2 z 29. októbra 2024, ale arbitrárne, bez zohľadnenia ňou predloženej argumentácie (pozri body 9 a 10), požiadala o preskúmanie zákonnosti postupu krajskej prokuratúry generálnu prokuratúru, ktorá však podľa jej názoru v rozpore s § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) postúpila vybavenie jej podnetu opätovne krajskej prokuratúre (upovedomenie generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-3 zo 4. septembra 2025), ktorá tak preskúmala samu seba (upovedomenie krajskej prokuratúry č. k. 2 KPt 381/24/4400-9 z 23. septembra 2025) so záverom neuvedenia nových skutočností v konaní podľa predmetného príkazu, čo viedlo k odloženiu jej podaní podľa čl. 3 ods. 4 predmetného príkazu bez prijatia akýchkoľvek opatrení. Sťažovateľka rozporuje takýto spôsob vybavenia svojho podnetu, pretože «*zákonom predpokladaná hierarchická*

kontrola, vyplývajúca zo systému vybavovania podnetov podľa § 31 až § 36 Zákona o prokuratúre, sa za takých okolností redukuje na čisto formálny inštitút bez reálnej možnosti účinného uplatnenia. Ak GP SR postúpi podanie späť orgánu, ktorého postup je namietaný, a ten následne „preskúma“ svoje vlastné rozhodnutia, popiera sa tým samotný účel zákonom ustanoveného mechanizmu, ktorý predpokladá nestranný prieskum nadriadeným prokurátorom, nie autorevíziu toho istého orgánu.». Napokon sa sťažovateľka nedomohla nápravy ani podnetom na preskúmanie zákonnosti postupu prokurátorky generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 GPt 703/25/1000, ktorý iniciovala podľa § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre, samotným generálnym prokurátorom, ktorý vo svojom upovedomení č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-5 z 21. októbra 2025 opätovne nesprávne subsumoval jej podanie pod právny režim príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 z 28. novembra 2019 s opätovným záverom neuvedenia nových skutočností v konaní s dôsledkom odloženia jej podania podľa čl. 3 ods. 4 predmetného príkazu bez prijatia akýchkoľvek opatrení. Navyše generálny prokurátor v upovedomení č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-5 z 21. októbra 2025 aproboval postup prokurátorky generálnej prokuratúry, ktorá podania sťažovateľky z 25. augusta 2025 odstúpila na vybavenie krajskej prokuratúre, keď explicitne skonštatoval, že „len vecne a miestne príslušný orgán, ktorým v danom prípade bola Krajská prokuratúra v Nitre, bol oprávnený posúdiť, či z Vášho podania zo dňa 25.08.2025 vyplývajú nové skutočnosti, ktoré by odôvodnili iné rozhodnutie vo veci, bol postup prokurátorky, ktorá odstúpila Vaše podanie Krajskej prokuratúre v Nitre, správny.“. Týmto postupom tak generálny prokurátor znemožnil, aby bol v rozpore s § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre vecne vykonaný zákonom predpokladaný prieskum postupu podriadenej zložky prokuratúry nadriadeným prokurátorom, keď „Výsledné rozhodnutie je preto nepreskúmateľné, bez právneho základu a v priamom rozpore s právnou úpravou, ktorá upravuje prieskum zákonnosti postupu prokurátora.“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Z obsahu sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na dobrú správu vecí verejných podľa čl. 41 ods. 2 písm. c) charty postupom a upovedomeniami krajskej prokuratúry č. k. 2 KPt 380/24/4400-2 z 25. októbra 2024 a č. k. 2 KPt 381/24/4400-2 z 29. októbra 2024, postupom a upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-3 zo 4. septembra 2025 a postupom a upovedomením generálneho prokurátora č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-5 z 21. októbra 2025.

III.1. K podmienkam konania:

13. Podľa § 42 ods. 1 zákona o ústavnom súde podanie, ktorým sa začína konanie pred ústavným súdom, je návrhom na začatie konania. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

14. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

15. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

16. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

17. V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014, III. ÚS 175/2020). Teda sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06, III. ÚS 175/2020, IV. ÚS 473/2021).

III.2. Posúdenie veci:

18. Ústavný súd už vo svojom uznesení č. k. IV. ÚS 420/2020-22 z 8. septembra 2020 (bod 24) vo vzťahu k príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 judikoval, že «Príkaz je vyjadrením osobitného oprávnenia generálneho prokurátora podľa § 10 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) vydávať príkazy, pokyny a iné služobné predpisy, ktoré sú záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry, asistentov prokurátorov a ostatných zamestnancov prokuratúry. Také oprávnenie má osobitnú povahu vo vzťahu k ostatným inštitútom zákona o prokuratúre a keďže je príkaz pre prokurátorov záväzný, je postup podľa neho (čl. 6 ods. 4 príkazu spolu s nadväzujúcimi ustanoveniami zákona o prokuratúre) právnym prostriedkom na ochranu základných práv a slobôd podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.» (rovnako tak aj sp. zn. IV. ÚS 132/2020, IV. ÚS 310/2021).

19. Je potrebné dodať, že nie je úlohou ústavného súdu v tomto konaní akokoľvek posudzovať príkaz generálneho prokurátora v kontexte legislatívneho vývoja súvisiaceho s preskúvaním tzv. podnetov podľa zákona o prokuratúre. V konaní o ústavnej sťažnosti je jeho úlohou posúdiť, či ide o účinný prostriedok nápravy, na základe ktorého je príslušný prokurátor povinný na základe podania dotknutej osoby preskúmať postup skôr konajúceho prokurátora, a ak uzná jeho námietky za dôvodné, prijať efektívne opatrenie v trestnej veci. Odpoveď na túto otázku je pozitívna, čomu zodpovedá čl. 6 ods. 4 príkazu (bezodkladné prijatie opatrení v trestnej veci) v nadväznosti na vecne súvisiace inštitúty zákona o prokuratúre – najmä už uvedený § 6 ods. 1, podľa ktorého nadriadený prokurátor je oprávnený vydať podriadenému prokurátorovi pokyn, ako má postupovať v konaní a pri plnení úloh, vykonať úkony podriadeného prokurátora alebo rozhodnúť, že ich vykoná iný podriadený prokurátor. Podoba efektívneho opatrenia v trestno-procesnej rovine (teda v čom bude spočívať dotknutý úkon, resp. pokyn na jeho vykonanie) je potom predurčená úpravou samotného Trestného poriadku odvíjajúcou sa od úpravy dozoru prokurátora podľa § 230 označeného zákona. Popísaný postup, pri ktorom je do prieskumu zákonnosti postupu v trestnom konaní zapojený ďalší, vyšší článok na inštitucionálnej úrovni prokuratúry [nadriadený, resp. bezprostredne nadriadený prokurátor podľa čl. 4 písm. b), c) príkazu v nadväznosti na § 54 ods. 2, resp. § 53 ods. 1 zákona o prokuratúre], zjavne predstavuje vyšší štandard ochrany základných práv než postup bez využitia dotknutého prostriedku (v čom je aj jeho primárny účel). Zároveň platí, že príkazy generálneho prokurátora, ktorých vydávanie je tradičným využitím jeho pôsobnosti podľa zákona o prokuratúre, sú súčasťou zákonom vyvolaného pozitívno-právneho stavu, sú prokurátormi obligatórne rešpektované a bez zistenia ich obsahu nie je možné (vyčerpávajúco kvalifikované) poskytnutie právnej ochrany v oblasti, ktorej sa týka podaná ústavná sťažnosť.

20. Sťažovateľka sa v podanej ústavnej sťažnosti domáhala preskúmania ústavnosti záverov vyplývajúcich z upovedomení krajskej prokuratúry č. k. 2 KPt 380/24/4400-2 z 25. októbra 2024 a č. k. 2 KPt 381/24/4400-2 z 29. októbra 2024, proti ktorým brojila podaniami na preskúmanie zákonnosti (i) postupu krajskej prokuratúry adresovaným generálnej prokuratúre, ktorá o nich rozhodla upovedomením č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-3 zo 4. septembra 2025 tak, že ich postúpila na preskúmanie krajskej prokuratúre, čo mal byť podľa sťažovateľky postup v rozpore s § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre, ktorá tak mala preskúmať svoj vlastný postup (upovedomenie krajskej prokuratúry č. k. 2 KPt 381/24/4400-9 z 23. septembra 2025) so záverom neuvedenia nových skutočností v konaní podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 z 28. novembra 2019 s konzekvenciou podľa čl. 3 ods. 4 predmetného príkazu, a (ii) taký postup prokuratorky generálnej prokuratúry sťažovateľka žiadala preskúmať podaním adresovaným priamo generálnemu prokurátorovi, ktorý ho aproboval svojim upovedomením č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-5 z 21. októbra 2025. Z už predostretej rozhodovacej praxe ústavného súdu (pozri body 18 až 20) a rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri bod 21) vyplýva, že ak sťažovateľka mienila preskúmať právne závery orgánov činných v trestných konaniach vedených na okresnom riaditeľstve pod ČVS: ORP-332/1-VYS-NZ-2023 a pod ČVS: ORP-417/1-VYS-NZ-2023, tak mala postupovať podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019, ktorý bol účinným prostriedkom nápravy (aktuálne je to príkaz generálneho prokurátora č. 9/2025, ktorý nahradil príkaz generálneho prokurátora č. 11/2019, ale s rovnakými právnymi účinkami). Pokiaľ nebola spokojná so závermi prijatými v upovedomeniach krajskej prokuratúry č. k. 2 KPt 380/24/4400-2

z 25. októbra 2024 a č. k. 2 KPt 381/24/4400-2 z 29. októbra 2024 na úrovni ich eventuálnej ústavnej neudržateľnosti, mala sa priamo obrátiť na ústavný súd (tak ako to napokon aj učinila), rešpektujúc podmienky konania podľa § 132 ods. 1 v spojení s § 124 zákona o ústavnom súde. ňou namiesto toho iniciovaný ďalší prieskum zákonnosti postupu a upovedomení krajskej prokuratúry č. k. 2 KPt 380/24/4400-2 z 25. októbra 2024 a č. k. 2 KPt 381/24/4400-2 z 29. októbra 2024 nespĺňal parametre účinných prostriedkov nápravy, ktoré bola sťažovateľka povinná vyčerpať v čase pred podaním ústavnej sťažnosti. Tento záver sa vzťahuje na postup a upovedomenie generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-3 zo 4. septembra 2025 (v spojení aj s upovedomením krajskej prokuratúry č. k. 2 KPt 381/24/4400-9 z 23. septembra 2025), ako aj upovedomenie generálneho prokurátora č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-5 z 21. októbra 2025, z ktorých záverov vyplýva, že boli obsahovo vyhodnotené ako opakované žiadosti podľa čl. 6 ods. 5 predošlého príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 (napriek tvrdeniu sťažovateľky ide, resp. išlo o existujúce a použiteľné ustanovenie) s konzekvenciami podľa čl. 3 ods. 4 predmetného príkazu (čo je z hľadiska vecnej správnosti potrebné vyhodnotiť ako správne, resp. v konaní o ústavnej sťažnosti ústavne udržateľné). Nejde teda o spôsobilý predmet prieskumu ústavného súdu bez ohľadu na časové parametre lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (§ 124 zákona o ústavnom súde), ktorá je zachovaná len v naostatok uvedenom prípade.

21. Vzhľadom na predostretý záver v časti týkajúcej sa upovedomenia generálneho prokurátora č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-5 z 21. októbra 2025 v primárnej rovine ústavný súd ústavnú sťažnosť odmieta pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (nešlo o účinný prostriedok nápravy a v tomto kontexte o spôsobilý predmet prieskumu ústavného súdu), inak by došlo k odmietnutiu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. V nadväznosti na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa upovedomení krajskej prokuratúry č. k. 2 KPt 380/24/4400-2 z 25. októbra 2024 a č. k. 2 KPt 381/24/4400-2 z 29. októbra 2024, ako aj upovedomenia generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 703/25/1000-3 zo 4. septembra 2025 ako oneskorene podanú podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde (postup sťažovateľky uvedený v prvej vete tohto odseku nemohol reparaovať lehotu na podanie ústavnej sťažnosti).

22. Na dovysvetlenie ústavný súd len rámcovo poukazuje na súvzt'ážnosť s § 31 ods. 5 zákona o prokuratúre. Ak sa nie je možné podnetom podľa zákona o prokuratúre domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v trestnom konaní ani preskúmania zákonnosti postupu prokurátora v trestnom konaní (v tomto prípade ide o postup a rozhodnutia týkajúce sa prerušenia trestného stíhania a postúpenia veci na prejednanie priestupku), o to viac (*a maiori ad minus*) sa nie je takým podnetom možné domáhať preskúmania výsledku „náhradného“ prieskumu podľa skôr právne charakterizovaného príkazu generálneho prokurátora (aktuálne nahradeného novým príkazom na daný účel).

III.3. Obiter dictum:

23. Nadrámcovo je potrebné zdôrazniť, že sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou domáha od ústavného súdu vydania ňou navrhovaného rozhodnutia bez vysvetlenia toho, ako by mohlo vyhovieť jej ústavnej sťažnosti so záverom o potrebe zastaviť ňou iniciované trestné stíhania, v ktorých bola v postavení poškodenej (namiesto prerušenia trestného stíhania pre nezistenie osoby,

ktorej by mohlo byť vznesené obvinenie, resp. namiesto postúpenia veci na prejednanie priestupku), prispieť k zlepšeniu postavenia poškodenej, a teda k odstráneniu tvrdeného zásahu do jej základných práv, čo je nevyhnutným predpokladom vecného úspechu ústavnej sťažnosti. Nebyť primárnych procesných dôvodov odmietnutia jej návrhu, by táto okolnosť podmienila odmietnutie ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu